

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/414/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214202267
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2214202267.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov Mgr. Jozefa Mačeja a JUDr. Zlatice Javorovej v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35807598, zastúpenej splnomocnenkyňou: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00166073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo 18. septembra 2014 č. k. 10C/70/2014-68 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu (nesprávne uvedené návrh - vid' ust. § 79 ods. 1 posledná veta O. s. p. zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení - Občianskeho súdneho poriadku) žalobkyne, ktorou sa táto domáhala určenia, že žalovaná je zodpovedná za škodu vzniknutú nesprávnym úradným postupom a zaplata jej náhrady vo výške 125 eur a tiež nemajetkovej ujmy vo výške 658,31 eur vzniknutej žalobkyni nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Galanta ako exekučného súdu. Rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/, § 5, § 6, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1, 3 ZoZzŠ (zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších zmien a doplnení), § 41 ods. 2 písm. i/, § 44 ods. 2 E. p. (zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení - Exekučného poriadku) a vecne tým, že dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala, že by činnosťou Okresného súdu Galanta v namietanom exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázala, že by bola v neistote počas doby od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o nej, nepreukázala hrozbu škody, nepreukázala riziko ohrozujúce konečné vymoženie pohľadávky a ani nepreukázala, že v postupe Okresného súdu Galanta boli zistené pochybenia a prietahy v konaní. Nepreukázala žiadnym spôsobom vznik majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ani ich výšku. Žalobkyni mala vzniknúť škoda nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zamietnutí žiadosti o vydanie o poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote stanovenej E. p. Okresný súd Galanta uznesením zo dňa 5. januára 2011 zamietol žiadosť o udelenie poverenia z dôvodu rozporu exekučného titulu so zákonom. Pre takýto spôsob rozhodnutia však E. p. lehotu nestanovuje. Rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia bolo možné skúmať len z hľadiska jeho nezákonnosti. Žalobkyňa však nesplnila zákonné podmienky, podať riadny opravný prostriedok, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 5. augusta 2011, nepredložila rozhodnutie príslušného orgánu, ktorým by bolo rozhodnutie zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť a, ktorým by bol súd viazaný. Preto súd ustálil, že rozhodnutie, ktorým exekučný súd zamietol žiadosť na vydanie poverenia, je zákonným. Z týchto skutočností potom vyplýva, že žalobkyňa nesplnila prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím,

keď nepreukázala nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie. Keďže všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne, pri aplikácii logického výkladu je nadbytočné a nehospodárne dokazovať splnenie ďalších podmienok. Súd môže návrh zamietnuť nesplnením čo i len jednej podmienky. Pre nesplnenie ďalších dvoch podmienok súd preto v ďalšom nezdôvodňoval. Súd prvého stupňa ďalej dôvodil, že žalobkyňa nepreukázala, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázala vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy a neexistuje teda ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov. O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O. s. p., keď úspešnej žalovanej nepriznal ich náhradu, pretože si ich neuplatnila a nepreukázala ani, že jej trovy konania vznikli.

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa podala v zákonom stanovenej lehote žalobkyňa odvolanie (obdobné ako v iných veciach totožných účastníkov) a žiadala, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodila, že jej bola postupom súdu prvého stupňa odňatá možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, tiež neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa preto vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa namietala skutočnosť, že súd prvého stupňa rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) "inšpirácie" novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods.2 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Namietala, že súd bol pri svojom rozhodovaní viazaný ustanovením § 9 ods. 1 ZoZzŠ v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2002 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom § 9 ods. 2 ZoZzŠ v znení zákona č. 412/2002 Z. z., súd svojím rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. K jednotlivým právnym dôvodom odvolania žalobkyňa uviedla, že súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, keď len s poukazom na skutočnosť, že on sám nepozná dôkazy, ktoré by ho uspokojovali v tvrdení o výške škody, zamietol znalecké dokazovanie. Súd prvého stupňa tak znemožnil žalobkyni objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku, súdu nepatrí polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Navyše súd prvého stupňa svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase.

K odvolaniu žalobkyne sa žalovaná nevyjadřila, ani sama odvolanie nepodala.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podala včas účastníčka konania (§ 201, 204 O. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je opravný prostriedok prípustný (§ 202 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania, (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny a je dôvodné ho potvrdiť (§ 219 ods. 1 a 2 O. s. p.). Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený dňa 24. februára 2015 (§ 156 ods. 1 O. s. p.), pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli v lehote najmenej 5 dní pred vyhlásením (§ 156 ods. 3 O. s. p.).

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 10C/70/2014 je určenie, že žalovaná je zodpovedná za škodu vzniknutú nesprávnym úradným postupom a o zaplatenie škody v sume 125 eur a nemajetkovej ujmy v sume 658,31 eur. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba žalobkyne zamietnutá.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolačný súd nezistil dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvého stupňa dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.), odvolačný súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vysporiadať sa i s tzv. odvolacími námietkami a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvého stupňa dopĺňa (§ 219 ods. 2 O. s. p. in fine) nasledovné :

Časť námietok, urobených súčasťou odvolania proti rozsudku v prejednávanej veci, nemohla obstať pre ich absolútnu nepatričnosť a na ďalšiu časť z nich nešlo dosť dobre reagovať pre ich len najvšeobecnejšie možné uplatnenie, pri ktorom síce voči úvahám odvolávajúcej sa žalobkyne zásadne nešlo nič namietat' (a ani s nimi polemizovať'), práve prílišná všeobecnosť výhrad a nemožnosť ich vzťahnutia aj na prípad v tejto konkrétnej veci však bránili konštatovaniu, žeby súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní či tomuto predchádzajúcom postupe naozaj konal v rozpore s požiadavkami na spravodlivé súdne konanie. Nepatričnými boli pritom najmä námietky týkajúce sa údajného nenáležitého použitia novelizovaného znenia ustanovenia § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona, kde žalobkyňa pre zjavne paušálne uplatnenie rovnakých odvolacích dôvodov ako vo všetkých ostatných tunajšiemu súdu známych druhovo totožných konaniach za účasti rovnakých účastníčok, v ktorých žalobkyňa z prejednávanej veci takmer identickými žalobami aj na ne nadväzujúcimi podaniami bez preháňania zaplavuje súdy (čo sa inak týkalo prakticky celého odvolania) muselo uniknúť, že súd prvého stupňa v tejto veci ustanovením § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona v znení zákona č. 412/2012 Z. z. vôbec neargumentoval. Pokiaľ šlo o ostatné výhrady, namietané úvahy o nevysvetlení názoru, podľa ktorého účastníkom (zrejme exekučného konania, tvoriaceho podklad nárokov uplatňovaných v prejednávanej veci) nevznikol stav právnej neistoty, neboli v prejednávanej veci relevantnými (ako bude uvedené i neskôr) a to isté platilo aj v prípade námietky údajnou nesprávnosťou odmietnutia návrhu na tzv. znalecké dokazovanie (ktoré môže byť namiesto až vtedy, ak nemožno mať pochybnosti o existencii žalobou uplatneného práva, pričom akceptovanie opačného názoru by malo za následok nevhodné postupy súdov a neúmerné predražovanie súdnych konaní, v ktorých by vykonané dôkazy nemohli na jednoznačnom výsledku konania nič zmeniť). Aj povinnosť (štátov všeobecne i Slovenskej republiky osobitne) garantovať právo účastníkov súdnych konaní na spravodlivé súdne konanie a v jeho rámci tiež právo na rozhodnutie v primeranej lehote tu nepochybne je, žalobkyňa však pri zápalistom boji za jej práva zrejme uniklo, že podmienky realizácie takýchto práv na vnútroštátnej úrovni určujú práve zákony a z tých práve ten pre rozhodnutie v prejednávanej veci kľúčový spôsobom podsúvaným odvolateľkou vyložiť nešlo.

Podľa čl. I § 44 ods. 2 E. p. (v znení rozhodnom aj pre exekučné konanie tvoriace základ pre nárok uplatnený žalobou v prejednávanej veci, teda pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 102/2011 Z. z. a všetkých po ňom nasledujúcich novelizácií E. p.) súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Z práve odcitovaného ustanovenia je zjavné práve to, čo správne vyvodil aj súd prvého stupňa a síce, že zákonodarca v procese rozhodovania sa exekučného súdu o tom, či súdnym exekútorom požadované poverenie na vykonanie exekúcie tomuto udelí, alebo nie, ustanovil lehotu 15 dní od doručenia žiadosti výlučne pre prípady nezistenia rozporu žiadosti, návrhu ani exekučného titulu so zákonom a následného udelenia poverenia (predstavujúceho logický následok nedostatku zistenia zákonom definovaného rozporu). V opačnom prípade, teda vtedy, ak sa rozpor so zákonom zistí (žalobkyňa z prejednávanej veci je pritom zaiste známy ten záver tunajšieho súdu z iných druhovo totožných vecí, podľa ktorého nezistenie rozporu sa musí týkať všetkých troch v zákone uvedených písomností, preskúmaných v procese rozhodovania o udelení, resp. neudelení poverenia a naopak zistenie postačuje už i u jednej z nich), lehota ustanovená nie je. Takýto odchýlny prístup je tu evidentne najmä preto, že protikladom poverenia (ktoré formálne nemá charakter rozhodnutia súdu a nemožno proti nemu brojiť ani žiadnym opravným prostriedkom) je uznesenie (rozhodnutie) s možnosťou jeho vydania spravidla až po obstaraní si súdom spoľahlivého podkladu pre potvrdenie záveru o prípadnom

rozpore či už žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu (nezriedka inak všetkých troch takýchto listín či prinajmenšom dvoch z nich) so zákonom. Obstaranie toho, čo v konkrétnej veci má za takýto podklad poslúžiť (a čím v čase doručenia mu žiadosti o poverenie obvykle exekučný súd ešte nedisponuje) a i jeho náležité vyhodnotenie si vyžaduje určitý čas a z pohľadu časového aspektu súhrnu takýchto aktivít lehotu 15 dní zjavne nemožno považovať za postačujúcu (čo je mimo akúkoľvek pochybnosť tiež dôvod, pre ktorý sa zákonodarca jej uzákoneniu v tomto prípade vyhol a to, či tak urobil s vedomím možných obštrukcií pri získavaní exekučným súdom požadovaných listín, alebo bez takéhoto vedomia, bolo bez právneho významu). Kým teda predbežný záver o nedostatku dôvodov z čohokoľvek usudzovať na rozpor (nesúladi) exekučného titulu, návrhu na začatie exekučného konania alebo žiadosti exekútora o poverenie velí s udelením poverenia neotáľať a zákonom ustanovená lehota je tu práve za takýmto účelom, opačný predbežný záver je potrebné si verifikovať alebo prinajmenšom argumentačne solídne vypodložiť a práve preto nemožno vydanie uznesenia zamietajúceho žiadosti o poverenie „uponáhľať“. Zaiste by sa síce dalo namietat, že ak súd lehotu na udelenie poverenia nedodrží, ostane mu v záujme predídania prípadnej dôvodnej sťažnosti na prietahy a ďalším na to nadväzujúcim nárokom už len druhá zákonom predpokladaná možnosť (rozhodnúť zamietnutím žiadosti o poverenie), v tomto smere však rozhodujúcim môže byť len to, či tzv. exekučný spis súdu v čase plynutia lehoty na udelenie poverenia obsahoval podklady pre pozitívne aj negatívne vybavenie žiadosti, akým spôsobom exekučný súd so žiadosťou naložil a či výsledok jeho postupu bol neskôr účinne spochybnený.

Aj v prejednávanej veci preto muselo byť rozhodujúcim to, že v exekučnom konaní Okresného súdu Galanta jeho sp. zn. 23Er/675/2010 exekučný súd prvého stupňa na žiadosť súdneho exekútora o poverenie, došlú mu 15. júna 2010 síce zareagoval až uznesením z 5. januára 2011 č. k. 23Er 675/2010-23, ktorým žiadosť exekútora o udelenie poverenia zamietol, takéto rozhodnutie sa však pre nedostatok odvolania oprávnenej (totožnej so žalobkyňou z prejednávanej veci) a teda i zjavne jej uspokojenie sa s poskytnutými dôvodmi nemožnosti vykonania rozhodcovského rozsudku stalo právoplatným a nasledované bolo zastavením exekučného konania (dnes už taktiež právoplatným uznesením Okresného súdu Senica z 10. júna 2011 č. k. 23Er/675/2011-30).

Súd prvého stupňa tak predovšetkým správne posúdil otázku existencie (či presnejšie neexistencie) prvého z atribútov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorým je v tomto prípade postup súdu považovateľný za nesprávny úradný postup. Ak už tento atribút chýbal, bezpredmetné bolo zaobranie sa prípadnou existenciou tých ďalších, pretože by to na bezzákladnosti žaloby o náhradu škody a nemajetkovej ujmy z takéhoto dôvodu nemohlo nič zmeniť.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o trovách konania, odôvodneného ako po vecnej, tak i po právnej stránke náležite.

V odvolacom konaní bola v plnom rozsahu úspešná žalovaná, v dôsledku čoho jej podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O. s. p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaná si náhradu trov odvolacieho konania návrhom neuplatnila, preto jej nebola odvolacím súdom priznaná.

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.